

ABORTUS - ZA ILI PROTIV?

U proteklih nekoliko godina počesto se može pročitati, čuti mišljenje ili rasprava o abortusu, o njegovom ukidanju. Ponajprije, prvo bi valjalo raščistiti - abortus jest UBOJSTVO, (po međunarodnim konvencijama i pravu prestanak života jest prestanak rada mozga i srca: ako se abortusom uništava ljudski plod star do 9 tjedana, a sa 5 tjedana dokazano je da postoji rad mozga i srca, onda je to ubojstvo - i to s predumišljajem). Drugo, to ne može i ne smije biti metoda kontracepcije (kao što je, počesto bila u proteklih 30-ak godina). Treće, potrebno je i to učestalo, uvijek iznova, svagdje i svuda educirati mladež od osnovne škole, srednje, sveučilišta, medija, brošura, videokazetama, u vojsci - o spolnosti, kontracepciji, abortusu, o demografiji, o natalitetu. A demografska slika Hrvatske - to svi znamo je katastrofalna. U zadnjih 200 godina Hrvatska ima najmanju stopu prirasta stanovništva u Europi. U zadnjih 100 godina druga je u svijetu po stopi iseljavanja, po ekonomskoj i političkoj emigraciji. Republika Hrvatska je mala zemlja i jedina na svijetu koja ima više svoga naroda u inozemstvu - u emigraciji - nego u svojoj zemlji. Po nekim procjenama oko 4 milijuna Hrvata živi na svih 6 kontinenata svijeta. Samo u jednoj njemačkoj pokrajini živi oko 300 000 Hrvata - u Baden Würenbergu - a to je više nego u dva Osijeku. Prije i poslije Prvog sv. rata, najviše se emigriralo iz Primorja, Zagore, Dalmacije, Like - i to u daleke prekomorske zemlje - u Sjevernu i Južnu Ameriku. 22% emigranata se od 1918. godine zahvaljujući ondašnjem srpskom režimu trajno iselilo - da se nikada ne vrate. Poslije Drugog sv. rata iseljavaju se Istrijani, a ostali Hrvati su poslije II. sv. rata (koji nisu ostali na "križnim" putovima), iseljavaju iz političkih razloga. Čitavi krajevi su ostali opustošeni. U Dalmatinskoj Zagori, Lici, Primorju 26% naselja postalo je geografski pojam a na gotovo 40% otoka su zatvorene škole, pa je u Hrvatskoj od 1948. do 1970. zatvoreno 22% škola. jer nije bilo djece i mladih ljudi. A djeca čine državu i svijet, djeca i mladost čine život i svijet, čine ga boljim i ljepšim, plemenitijim, zdravijim, pozitivnijim. Godine 1971. dogodilo se "Hrvatsko proljeće" i kad je politika tadašnjeg hrvatskog rukovodstva propala, nastao je opet progon i bijeg Hrvata. Tako danas zamjećujemo odsutnost mladih žena prve fertalne dobi jer je tadašnji pad nataliteta bio za oko 20%. To su uznemirujuće činjenice. Da bi država mogla normalno funkcionirati, potreban je godišnji prirast od +2,5%, a 1990. (dakle prije rata) bio je -0,5. U kakvoj smo situaciji danas možemo i sami zaključiti. Kroz našu ambulantu prođe mjesečno oko tisuću žena i primjećujemo da se sve više žena odlučuje na rađanje trećeg, četvrtog i petog djeteta i to čak kod žena starije fertalne dobi. No, ono što nažalost jest da iz razgovora s njima saznajem da mnoge od njih u rađanju vide neki svoj vlastiti izlaz - bijeg od loših radnih uvjeta i odnosa na radnom mjestu, malog osobnog dohotka, nevjerojatne arogancije, bešćutnosti i moralne pokvarenosti i pohlepe rukovoditelja i poslodavaca - pri tome nema razlike, bilo to državni ili privatni sektor. Jer gotovo 80% žena prisiljeno je

na rad duži od zakonski propisanog radnog vremena, na dvostruke smjene bez toplog obroka i adekvatne novčane naknade za svoj rad. Zatim, pomisao na obećanja koja je dala država (beneficije za treće i četvrto dijete navode žene da rađaju). Drago nam je zbog toga i u svakom slučaju pojava hvale vrijedna, no djecu bi prvenstveno trebalo rađati iz ljubavi, a ne samo iz koristi - iako je Hrvatskoj hitno potrebna infanzija podmlatka, dječjeg smijeha, radosti. Isto tako nam je hitno potrebna i edukacija iz etike, morala, ljubavi, o jednakovrijednosti oba spola, o poštovanju žene kao osobe. I sam Sveti Otac govori o civilizaciji ljubavi, o poštovanju žene. U svakom slučaju ovo se društvo mora izboriti za prava žena, za provedbu propisanih zakona, za bolje radne uvjete, za veći dječji doplatak, dostupnost i povećanje dječjih vrtića, jeftiniju dječju obuču i odjeću, za hranu. A svakako i ponajprije i za promjenu porodičnog i krivičnog prava. Jer što s rastavljenim, ostavljenim, samohranim majkama, majkama maloljetnicama? Što s odgovornošću očeva djece koji su ih ostavili, što s alimentacijama, što s provedbom postojećih zakona? Trebalo bi osigurati doista zakonski provedbenu obvezu brige oba roditelja za potomstvo i za krivičnu odgovornost onoga tko napušta obitelj i istoj osiguranje dostojnih egzistencijalnih uvjeta za odgoj i obrazovanje djece. Svako dijete nam je važno i svako mora biti voljeno (ako bar nije željeno). Svako ima pravo na materijalnu osnovu za bolji život. Mislim da su rasprave o dozvoli ili zabrani abortusa doista suvišne. Treba osigurati takav socijalni ustroj i milje da žena sama odlučuje o rađanju, da to može činiti zadovoljno i spokojno bez straha za egzistenciju, da može s ljubavlju sretna odgajati sretnu djecu i samosvjesne, sposobne i pametne ljude koji nam itekako trebaju u predstojećoj obnovi i izgradnji države. Mišljenja sam (kao medicinska sestra) da moramo više poraditi na obrazovanju žena i to o njezinoj fiziologiji, o trudnoći, porodu, prehrani, dojenju i prehrani djeteta. Na taj način izbjeći ćemo neželjene posljedice neznanja, probleme u trudnoći zbog eph-gestoza, probleme s nedojenjem djece itd. U svemu tome udio medicinskih sestara bi trebao biti velik, no nažalost i nama su radni uvjeti i propisi ponekad iznimno teški i vrlo često teško možemo biti dolično kulturne i pristojne a kamoli da edukativno djelujemo na svim razinama, sa svim ženama s kojima dolazimo u doticaj. Usrdno se nadam da u svojim razmišljanjima nisam usamljena. Vjerujem da svi uviđamo da su nam hitno potrebni puni vrtići, pune škole, sveučilišta, stadioni, da ožive naša sela i zaseoci, otoci i bregi, da nam se domovinom ori smijeh dječji. Potrebno je da Benkocem, Kninom, Banovinom, Vukovarom, Slavonijom opet zažubori riječ nam domaća, riječ hrvatska.

Podaci: prof. Gello, prof. Nejašmić

Božena Kurečić, Dispanzer za žene, DZ Požege